

Království Vody

Za sedmero moří leží království Vody. V něm bydlí královna Alžběta a král Jeroným s krásnou dcerou Amélie. Amélie je nejen krásná, ale i hodná, laskavá a touží se podívat do lidského světa, kde jsou stejní lidé jako ona. Její otec, který umí nejrůznější kouzla s vodou, jí to ale nechce dovolit. Až jednoho dne přeci jen svolí.

Amélie byla štěstím bez sebe. Král Jeroným ji ihned vyslal do lidské Země. V lidském království žije princ Petr a s otcem, králem Bohuslavem. Ten již dlouhou dobu naléhá na Petra, aby si našel ženu. Pořád mu opakuje: „Víš, že mi není dobře a že nejsem velice zdravý, potřebuji, abys království převzal ty. Jako panovník musíš mít ženu, královnu.“ Ale je tady jeden problém, princ Petr je malinko namyšlený a někdy i protivný. Takže ho už několikrát odmítl.

Když Amélie dorazila na Zemi, na první pohled se jí tu zalíbilo, tolik barev, krásy, a jak je ten svět veselý. Hned si řekla: „Musím si někde najít nějakou práci a nějaké bydlení. Zajdu se podívat, jestli v království nepotřebují pomocnou ruku.“

Mezitím se princ Petr nudí a přemýšlí, co by tak mohl dělat. „No konečně, už jsem na to přišel, půjdu střílet z luku. Zavolejte mi okamžitě učitele lukostřelby.“ „Ano, princí,“ odpovídá sluha Lukáš, „učitel přijde hned.“ „Lá, la, lá...“ pozpěvuje si princezna Amélie, „to bude asi to království, o kterém jsem slyšela mluvit kolemjdoucí. Zajdu se podívat do zámku na nádvoří, jestli tam někoho nepotkám. Hele, támhle je nějaký kuchtík.“ „Dobrý den,“ zdraví Amélie kuchtíka. „No nazdar, co ty tady pohledáváš?“ ptá se kuchtík. „No, hledám tady nějakou práci a střechu nad hlavu.“ „Tak to jsi přišla v pravou chvíli, právě hledáme pomocnici do kuchyně.“ „To je úžasné, já tam hned půjdu, ale nevíte o nějakém přístřeší?“ „V kuchařských místnostech je jedno volné místo, ale varuji tě, jestli se nebudeš chovat podle našeho zákona a jestli ho porušíš, hned tě vyhodím.“ „Ano, ano, nemějte obavy, zákon určitě neporuším,“ radovala se Amélie.

Mezitím princ Petr spokojeně střílel z luku. „Princi, to byla trefa do černého.“ „To víte, pilně jsem trénoval. Ale, ale, kdopak se to tam parádí v tom okně?“ ptá se princ učitele. „No to jsou kuchařské pokoje, ale ta dívka asi bude nějaká nová výpomoc do kuchyně,“ pomalu vysvětluje princův učitel lukostřelby. A princ hned dodává: „To se musím na ni podívat zblízka, omluvte mne prosím.“ Učitel se uklonil a řekl: „Ale jistě princí.“

Princezna Amélie si stále prozpěvuje stejnou melodii a princ mezitím dorazil ke kuchařským pokojům. Dívá se oknem, aby ho nikdo neviděl, a hlavně, aby ho neviděla ta krásná dívka. „To by mě zajímalo, jak vypadá ten jejich princ,“ říká si v duchu Amélie. „Půjdu se podívat ven, třeba ho zahlédnu.“ Princ se snaží rychle uprchnout, aby ho nespátřila. Jak ale utíkal, běžel špatným směrem, a když Amélie otevřela dveře, vrazil přímo do ní. „Nestalo se vám nic?“ ptá se Amélie polekaně. „Ne, ne, nestalo. A kdopak vy jste? V království jsem vás nikdy neviděl.“ Vyptává se Petr. „No, já jsem pri...“ zakoktala se Amélie, „já jsem Amélie a vy jste kdo?“ „Já jsem princ Petr.“ „Promiňte, promiňte,“ omlouvala se Amélie a hned se uklonila. „Nemusíš se omlouvat, nic se nestalo.“ „Nezlobte se, ale už musím do kuchyně.“ „Ano, ano, utíkej, ať nepřijdeš pozdě.“

„Ten je tak krásný,“ vzdychla si Amélie. V kuchyni se seznámila s Alenkou, pomocnou kuchařkou, a hned se začala vyptávat, jaký je ten zdejší princ. Alenka jí vyprávěla, jaký je doopravdy, že je strašně namyšlený... „Ale to určitě není pravda,“ skočila jí do řeči nevěřičně Amélie, „ke mně se choval úplně jinak.“ „Ke všem poddaným se chová strašně, zažila jsem to na vlastní kůži,“ dokončila Alenka své vyprávění.

Princ Petr mezitím právě vchází do své komnaty a za ním spěchá jeho nejlepší přítel Filip. „Filipe, asi jsem se zamiloval,“ povídá princ. „Ale, ale princí, kdopak je ta vaše nová šťastná?“ „Víš, do kuchyně přišla nová pomocnice.“ „Ano, vím, ta krásná dívka,“ přikyvuje Filip. „No, tak to je ona. Je jako sluníčko, jako záře, která na mě čeká...“ rozplýval se princ. „Ale to jí musíte říci,“ radil mu Filip. „To já přece vím, ale nevím kdy a jak,“ ukončil rozhovor princ.

V kuchyni byl velký spěch. Chystal se oběd pro prince a to bylo pět předkrmů a hlavních jídel. Amélie pořád básní o princí Petrovi, až je to Alence protivné. „Amélie, vše, co jsi řekla mně, musíš říct i princí, jinak to nemá smysl.“ „Já vím, ale já se bojím.“

Čas běžel a Amélie si vzpomněla na svou rodinu. Měla by se už vrátit nebo nějak pozdravit

rodiče. Třeba když zajde k vodě a zavolá, možná ji uslyší. Jednou, když připravili v kuchyni večeři pro prince, zašla Amélie k vodě a zavolala: „Tatínku, tatínku, vyslyš mě, prosím!“ Začalo hřmít a z dáli se ozvalo: „Co dcero potřebuješ? Sama jsi chtěla do lidské Země.“ „Ano, otče, stýská se mi po rodině, ale také bych tu chtěla zůstat napořád. Zamilovala jsem se totiž do prince Petra.“ „Hned toho hříšníka přiveď!“ Zahřměl otcův hlas. Amélie běžela, co jí nohy stačily přímo do princovy komnaty. Na nic nečekala a spustila: „Princi Petře, jmenuji se princezna Amélie a jsem dcera krále Vody, jsem do vás tajně zamilovaná, ale bála jsem vám to říct. Otcovi jsem to, ale dnes řekla a on vás teď chce vidět.“ „Amélie, mluv pomalu,“ „Ale otec vás chce teď hned vidět.“ „Dobře, dobře, já jsem do tebe také tajně zamilován a také jsem se bál ti to říct. Pojďme tedy rychle za tvým otcem.“ Otec je již vyhlížel. „Tak to je ten mladý muž, do kterého ses zamilovala,“ zahřměl otcův hlas. „Ano, to je on,“ šeptla Amélie. „Princi Petře,“ ozval se znovu dunivý hlas, „zaklínám tě ve jménu vody, jakmile se jí dotkneš, z vody se stanou perly! Zaklínám tě, protože ses zamiloval do mé dcery, ale moje dcera si může vzít jenom muže z vodního světa. Pokud však splníš následující úkol, můžeš si mou dceru vzít. Dám ti lahvičku a tu naplníš vodou bez toho, aby se dotkla vody, Naplníš ji a doneseš ji s Amélií do království Vody. Pokud bys všechnu vodu z lahvičky vylil, je vaší lásce konec. Nikdo nesmí do lahvičky nalít vodu místo tebe! PAMATUJ SI TO!!! Musíte se vypravit ještě dnes.“ „Amélie, co to se mnou tvůj otec udělal, nemohu se ani napít. Hned jak se dotknu jazykem vody, stanou se z té vody perly!“ „Petře, neboj se,“ osmělila se Amélie oslovit prince trochu důvěrněji, „spolu to zvládneme!“ Nalít vodu do lahvičky bylo těžké, Petr to zkoušel mnohokrát, ale nakonec to zvládl. Vodu do lahvičky po kapkách nakapal pomocí kousku dřeva.

Toho večera se ještě stihli vypravit na cestu zpět do království Vody, ale brzy se setmělo. Amélie si s sebou vzala dvě příkrývky a křesadlo na rozdělání ohně. Utábořili se u mohutného stromu. Netrvalo dlouho a oheň byl na světě. Amélie i Petr brzy usnuli, protože byli z cesty velice unavení. Princezna Amélie vstala velmi brzo, aby si na mapce, kterou jim otec dal, nastudovala cestu do království Vody. Vzbudila prince a mohli se vydat na cestu. Nejdříve prošli v pořádku lesem. Petr nevytil ani kapičku vody. Cestou se dostali k potůčku a oba se chtěli napít, měli již velikou žízeň. Amélie se klidně napila, jenomže jakmile to chtěl zkusit Petr, proměnila se voda v perly. „Ach ne, já to nevydržím,“ nařikal Petr. „Vydrž, neboj se, už tam brzy budeme,“ prosila ho Amélie. Nyní se před nimi objevila veliká skála. „To nezvládnou, bez toho, abych něco vylil. Při lezení potřebuji obě ruce,“ obával se princ. Amélie ho opět uklidňovala: „Musíme to zvládnout, jinak se tam nedostaneme. Musíme to zkusit,“ nadále Amélie přemlouvala Petra, „jinak by byl tak jako tak naší lásce konec a to nikdo z nás přeci nechce.“ Začali tedy lézt a šlo to zpočátku celkem dobře. Ale když se dostali asi do půlky, Petr špatně došlápl a sklouzl se. Přitom se mu půl skleničky vylilo. „Ach ne! To ne!“ nařikal Petr. „Teď to musíme zvládnout jen se zbytkem vody,“ doplnila ho Amélie. Petr má ale stále větší žízeň. Nařiká a pomalu přestává věřit, že to dokážou. A znovu se ho snaží Amélie podpořit: „Petře, my to musíme dokázat, už jen kousek a budeme na vrcholku skály.“ „No konečně,“ vydechne si Petr. Oba si konečně odpočinuli, Posadili se na vrcholu skály a něco málo snědli. Byl to jen chleba se sýrem, ale posilnilo je to. Potom vyrazili dál. Teď je bude čekat Vodopád duhy, přečetla si to Amélie v mapě, ale tam se také dozvěděla, že se voda z vodopádu nesmí lahvičky dotknout. „Musíme si věřit“, povzbuzuje znovu sebe i Petra Amélie. „Přitiskneme se úplně k té stěně a půjde to,“ vysvětluje dále Amélie. „Tak dobře“, odpovídá Petr nejistým hlasem. „Teď musíme jít hezky pomalu,“ radí Amélie. Oba tedy jdou tak pomalu a opatrně, že nebylo ani poznat, že se vůbec pohybují. Ještě poslední krok a jsou na konci. Amélie září: „No vidíš, Petře, zvládli jsme to.“ Petrovi spadl kámen ze srdce.

„No a teď jenom touto cestou a jsme konečně tam!“ raduje se Amélie. Půlku cesty běželi a další šli. A tu Amélie radostně oznamuje: „To je brána do našeho království.“ „To je úžasné,“ volá Petr. Vydávají se společně do královské zahrady. Tam je již očekává otec, král.

„Přinesl jsem vám, pane králi, tu lahvičku s vodou.“ „To vidím, povedlo se ti to, princí Petře. A ty, Amélie, jsi velmi statečná. Příliš jsem vám nevěřil, ale ukázalo se, že jste velmi stateční a máte se opravdu rádi. Teď se, princí, můžeš napít vody, kterou jsi přinesl.“ Princ na chvíli zaváhal, ale pak se napil. Voda se již neproměnila v perly, ale protekla vyprahlými ústy. „Děkuji, králi, za to, že jste mě zbavil zakletí,“ děkoval Petr. „Otče, a co naše svatba?“ vyptává se Amélie.

Král ji na to odpověděl: „Ta určitě bude. Petr mě přesvědčil, že ne všichni obyvatelé Země jsou sobečtí. A bude hned zítra a samozřejmě na Zemi. Pošlu hned zprávu tvému otci.“ „To je úžasné, i otec bude na mé svatbě,“ zaradoval se Petr. Další den se král Vody se svou paní vydali na Zemi, která již byla vyzdobená a připravená na svatbu. Vládci království Vody se na Zemi velice líbilo, a proto často Amélii s Petrem navštěvoval.

Princ Petr s princeznou Amélii si žijí šťastně v království na Zemi.

A pokud nezemřeli, žijí tam dodnes.

II. kategorie (6. – 7. tř.)

Veronika Lettlová